

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 730/2019
03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јовић, адвокат из ..., против туженог ДОО "ББ" ..., кога заступају Милан Влајковић и Милена Ивошевић, адвокати из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1016/18 од 09.11.2018. године, у седници одржаној 03.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1016/18 од 09.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 111/17 од 21.02.2018. године, поништено је као незаконито решење туженог број ... од 24.08.2015. године. Обавезан је тужени да тужиоцу уместо враћања на рад накнади штету у износу од 165.000,00 динара као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 202.750,00 динара са затезном каматом од дана извршности до исплате. Одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа односно пет месечних зарада до тражених 18 месечних зарада.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1016/18 од 09.11.2018. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на радном месту "магационер готове робе" на основу уговора о раду од 16.10.2014. године. Користио годишњи одмор од 11.05.2015. године (понедељак) до 15.05.2015. године (петак). Дана 15.05.2015. године (док је годишњи одмор тужиоца још увек трајао), ВВ која је запослена код туженог и која је тужиоцу била непосредно надређена, позвала га је у фирму пред крај радног времена где је у току био попис поводом увођења у посао ГГ као новог радника на радном месту "магационер готове робе". Том приликом тужиоцу је од стране ДД као руководиоца Сектора за ... код туженог саопштено да он више није магационер и да му престаје својство рачунополагача у магацину готове робе. За време одсуствовања тужиоца због коришћења годишњег одмора нису вршени посебни пописи од стране комисије код туженог већ би тужилац као магационер пре одласка и по повратку са годишњег одмора констатовао стање у магацину. Дана 18.05.2015. године код туженог је дошао купац са намером да купи одређену робу коју је требало испоручити из магацина. С обзиром да је тужиоцу претходно саопштено да више није магационер, он је одбио да потпише отпремницу која прати робу приликом издавања из фирме сматрајући да то више није његова дужност. Ову отпремницу уместо тужиоца потписала је ДД. У току читаве наредне недеље тужилац није потписивао отпремнице и осталу документацију која прати робу издату из магацина, већ је то чинила ДД по овлашћењу директора туженог. Ових недељу дана тужилац је обучавао ГГ у пословима магационера који је са радом код туженог почео 12.05.2015. године. Тужилац је 25.05.2015. године око 7,30 дошао у фирму са намером да се јави непосредно надређеној ВВ да иде код лекара с обзиром да је осећао здравствене тегобе у виду бола у леђима. Она се сагласила са тим одласком уз то да накнадно донесе потврду о привремено спречености за рад. Пре него што је изашао из фирме тужилац је свратио до магацина како би узео личне ствари. Приликом изласка из круга фабрике око 10,15 часова евидентиран је његов излазак без излазнице. Доставио је потврду лекара о наступању привремене спречености за рад у периоду од 25.05. до 31.05.2015. године. Тужиоцу је за наведене дане евидентирано присуство на раду од два сата, за која му је исплаћена зарада. Уобичајена процедура изласка запослених из круга фабрике претпоставља прибављање излазнице односно писане дозволе за излазак која издаје правна служба. Решењем туженог од 24.08.2015. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и радне дисциплине јер је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. У образложењу решења наведено је да је 18.05.2015. године у магацину готове робе у присуству запослених ДД (руководиоца сектора), ГГ и пословног партнера – купца, тужилац одбио да потпише отпремницу иако је једини рачунополагач и на тај начин извршио повреду радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 1. Закона о раду – неоправдано одбијање запосленог да обавља послове и извршава налоге послодавца, као и да је 25.05.2015. године без одобрења отишао са радног места, изашао из круга фабрике без писане сагласности и одобрења непосредног руководиоца, чиме је повредио Правилник о раду туженог - напуштање радног времена пре истека радног времена. Тужилац је 09.07.2015. године примио упозорење о постојању разлога за отказ на које се изјаснио. По престанку радног односа није нашао нови посао, живи у заједничком домаћинству са супругом и двоје деце. Има укупно 29 година радног стажа од чега је пет година код туженог. Зарада тужиоца код туженог је износила 33.000,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили решење о отказу туженог.

Према члану 179. став 3. тачка 1. Закона о раду послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако неоправдано одбије да обавља послове и извршава налоге послодавца у складу са законом.

Терет доказивања учињене повреде радне обавезе односно радне дисциплине је на туженом. Повреду запослени може учинити чињењем или нечињењем. Да би био одговоран за учињену повреду, запослени је мора учинити својом кривицом (мора имати свест о недозвољености свог понашања). У овом случају, тога нема. Тужилац је оправдано сматрао да потписивање отпремнице није његов посао јер му је непосредно претпостављена 15.05.2015. године усмено саопштила да није рачунополагач у магацину и да је на његово радно место примљено друго лице, а за напуштање радног места ради одласка лекару имао је одобрење свог непосредног руководиоца. Због тога је наведено решење о отказу незаконито, па нису основани ревидентови наводи да су у конкретном случају били испуњени услови за отказ због повреде радне обавезе.

Последица поништаја решења је (према захтеву тужиоца) обавезивање туженог да му уместо враћања на рад накнади штету у износу од пет месечних зарада, имајући у виду време проведено у радном односу код послодавца, године живота запосленог и број издржаваних чланова породице (члан 191. став 5. Закона о раду).

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић